

DOI: <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2020.21.05>

Микола Мірченко

Кучінкові – вісімдесят (акровірш)

Коли у раннім передлітні
Учив ти, друже, швей-«богинь»,
Чи то з розрядом може сьомим,
І мріяти про археологію не смів,
Настала мить ота щаслива,
Косівка* тоді майнула звабливим крилом...
Отут пізнав ти древню землю...
Волинь відкрилася добром,
І був і піт, і мозолі, і не одразу
Вона так струменилась з-під землі...
Ішли роки-літа у пошукових мандрах,
Стояли на сторожі землі загадкові,
І все манили, і не відпускали...
Музей створили ви на славу.
Древні артефакти- то найвища суть.
Енергії отож Вам і більшого завзяття,
Сто літ прожить і не пошкодувати,
Як будете у вересні справлять
Тремтливо-чисте 80-ліття

1 вересня 2019 р.

DOI: <https://doi.org/10.32782/2305-9389/2020.21.06>

УДК 929(477.8)

Майя Бачинська

Слово про вчителя

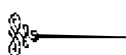
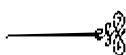
Колишня студентка згадує Михайла Кучинка як викладача і куратора групи студентів історичного факультету. Щасливий той, кому Бог подарував Учителя. Так, саме Учителя з великої літери. Авторка розмірковує над тим чому одні, прийшовши працювати в школу чи університет, не витримують довго і знаходять інше місце роботи, а інші все життя щоденно поспішають такою знайомою стежинкою до рідної школи. Мабуть, тому, що учитель – це не просто професія, це – покликання. І треба надзвичайно любити дітей, вірити, що кожен талановитий по-своєму, віддавати їм серце і душу. Адже обрати шлях вчителя – не кожен наважиться... Та для мене бути вчителем – мрія з дитинства. Ще маленькою мені подобалося навчати своїх подруг, виставляти їм оцінки, вести «класний журнал». До закінчення школи питання «ким бути» і «де вчитися» практично були вирішені... Мені дуже пощастило: у своєму житті я зустріла немало вчителів, які допомогли мені обрати правильний життєвий шлях. Я взяла від них найкраще і постійно втілюю набуті знання в своє життя. Як робить висновок авторка - секрет життєвого успіху від Михайла Кучинка простий – робота, робота і ще раз робота. І перш за все, над самим собою. Крім того, потрібно поважати людей, з якими стикаєшся у житті, бути чуйним до їхніх проблем. У професора була потреба спілкуватись зі студентами і в позалеційний час, він ходив з ними до картинної галереї, до музеїв, влаштовував вечори поезії та вечори образотворчого мистецтва, не пропускав «Дні науки». Саме це викликало у відповідь такі емоційні спогади учнів, як ті що представлені тут. Це не просто модні слова на кшталт соціальної відповідальності. Це чисто людське, тому що кожен має робити якусь справу для душі.

Ключові слова: вчитель, Кучинко, школа, вдячність.

Maya Bachinskaya. A word about the teacher.

The former student mentions Mykhailo Kuchynko as a teacher and curator of a group of students at the Faculty of History. Blessed is he to whom God has given the Master. Yes, it is the Master with a capital letter. The author reflects on why some, coming to work at school or university, do not last long and find another job, while others all their lives rush every day on such a familiar

* Село Косівка Рахівського р-ну Закарпатської обл., де М. М. Кучинко працював учителем історії Косівсько-Полянської середньої школи.

path to their home school. Probably because a teacher is not just a profession, it is a vocation. And we must extremely love children, believe that everyone is talented in their own way, give them heart and soul. After all, not everyone dares to choose the path of a teacher... But for me to be a teacher is a childhood dream. As a child, I enjoyed teaching my friends, grading them, and keeping a "class journal." By the end of school, the issues of "who to be" and "where to study" were practically resolved... I was very lucky: in my life I met many teachers who helped me choose the right path in life. I took the best from them and constantly implement the acquired knowledge in my life. As the author concludes, the secret of life success from Mykhailo Kuchynko is simple - work, work and work again. And above all, over himself. In addition, you need to respect the people you encounter in life, be sensitive to their problems. The professor had a need to communicate with students and in extracurricular time, he went with them to the art gallery, museums, organized evenings of poetry and evenings of fine arts, did not miss the "Days of Science". This is what evoked such emotional memories of the students as those presented here. It's not just buzzwords like social responsibility. This is purely human, because everyone has to do something for the soul.

Key words: teacher, Kuchinko, school, gratitude

Стало мені відомо, що цьогоріч ювілейний день народження завітає до Кучинка Михайла Михайловича. Та це ж улюблений куратор 42 групи історичного факультету, яка покинула стіни alma mater у 1986 році! Розібрала цікавість, а що може повідомити про Михайла Михайловича всезнаюча Вікіпедія? Шукаю і за хвилику-другу отримую відповідь: **«Кучинко Михайло Михайлович (нар. 1 вересня 1939, Горонда Мукачівського району Закарпатської області) – український археолог»**. А далі слідує життєпис, праці, джерела, посилання. Науковий стиль викладу матеріалу, офіціоз. Все правильно й виважено і я пишаюся вагомими здобутками свого Вчителя!

Та я знаю іншого Михайла Михайловича – цікавого й дотепного співрозмовника, в устах якого оживають давньоминулі події, турботливого й чуйного наставника, третейського суддю в наших студентських суперечках, ерудованого гіда й вправного кухаря. Так-так, і кухаря також. На археологічних розкопках, які проводилися на березі річки Черногузки в с. Гірка Полонка Михайло Михайлович навчав окремих юних археологинь (і мене в їх числі) варити борщ і кашу з тушонкою. А як ми, дівчата, потерпали за наші обгорілі на сонці носики. А наш МихМих від палатки до палатки носив свіжу сметану змазувати наші обличчя. Хіба ж можна забути пісні під гітару біля вогнища? Наш куратор виявився глибоким знавцем студентського й не тільки, фольклору. А коли на четвертому курсі наша група стала масово гуляти весілля, наш наставник з батьківською любов'ю навчав секретам щасливого сімейного життя. Запамяталося: «Не вирішуй сімейних проблем, коли тебе опанував гнів». А ще, щоб запобігти розчаруванням, радив створювати сім'ї з людьми однакового соціального, матеріального статусу. Ех, молоді – зелені. Незабутніми залишилися наші веселі капусники, цікаві екскурсії. У квітні 1986 року Михайло Михайлович повіз нас на свою батьківщину – в Закарпаття. Три дні пролетіли, наче мить. Та мені особисто щеміло серце в передчутті близької розлуки з улюбленим куратором, з друзями студентської юності.

Сьогодні у мене є можливість зробити зізнання. Михайле Михайловичу, на першому курсі ми всі конспектували монографію І. Шовкопляса «Основи археології». Так-от я, студентка-відмінниця, списала цей конспект в Ліди Ковальчук, і ви поставили мені «відмінно». Але ж книжка була такою товстою, і вибрати у ній найголовніше мені здавалося неможливим! Пробачте, винна. Це більше не повториться...

Не розуміла я тоді, що в житті не раз доведеться робити вибір, на перший погляд, навіть, неможливий! Згодом були зустрічі на курсах фахової перепідготовки у ВППО, вчительських конференціях, семінарах. Інколи люди, знайомі і Вам, і мені, передавали Ваші привіти. І як приємно було усвідомлювати, що Ви мене пам'ятаєте.

Дорогий мій Учителю, Наставнику! З любов'ю й шаную схиляю сьогодні перед Вами чоло і коліна!

Хай роки ідуть, а душа не старіє!
Правнуки ростуть, а чоло не сивіє.
Хай серце не знає печалі й розлуки.
Хай радість дарують студенти й наука!
Робота нехай не приносить тривоги,
І легкими будуть найважчі дороги.
Бажаю жити у силі й здоров'ї,
Даруючи світу флюїди любові!
Вам зичу в цей славний ювілей
Нових і осяяних сонцем ідей!!!

З безмежною вдячністю Ваша колишня студентка Романюк (Бачинська) Майя

